

*Mindenkinek, aki úgy érzi, mások alábecsülik.
Engedjétek szabadjára az igazi éneket
és ragyogjatok, mert nélkületek
kevesebb lenne ez a világ!*

Hanna

1. FEJEZET

A vonat éppen 7:30-kor állt be csikorogva a Tiszai pályaudvarra. Amilyen erősen csak tudtam, felszakítottam az ajtót és az aluljáró felé futottam. Nem hittem el, hogy megint így járok, már a tanév első napján. Az az idióta vonat szokás szerint késett! Csak azon imádkoztam, hogy rögtön jöjjön villamos. Valahogy muszáj volt beélnem 7:40-re a suliba.

Balszerencsémre a villamos csak öt perccel később indult. *Így tuti, hogy el fogok késni!* Ráadásul még a szekrénykulcsomat is fel kellett volna vennem a portáról, hogy lerakjam a telefonomat. Ezért nem tudtam jelezni a lányoknak sem, mert náluk már biztosan nem volt ott.

A villamosmegállótól öt perc alatt odaértem a sulihoz, de közben a lábaim majd' leszakadtak. A Pap István Református Gimnázium egy hatalmas téglalapú épület volt, amelynek ablakai három szinten helyezkedtek el. A zöld vaskapu mögött egy fából készült „Ora et labora” felirat fogadta az érkező tanulókat, amit tavasszal gyönyörűen virágzó fák vettek körül. A hatalmas fehér bejárat mögött egy lépcső vezetett fel a következő üvegezett ajtóig, ahol aznap tíz perc késéssel húztam le a beléptető kártyámat. Szerencse, hogy az osztályteremünk a földszinten volt, így nem kellett sokat szenvednem az emeletek megmászásával.

– Úgy látom sikerült már az első tanítási napon elkésnie, Gerdácska! – köszöntött ofó, ahogy beléptem a terembe.

– Elnézést, tanár úr, de tudja, milyenek a vonatok...

Tudta, hiszen a négy év alatt nem ez volt az első nagyobb késésem. Egy kis faluból utaztam be minden reggel, hogy ebbe a suliba járjak. Amikor bekerültem, kipróbáltam a kollégiumot, de az nem jött be, ezért úgy döntöttem, hogy bejárós leszek. Ez pedig olyan nehézségekkel járt, mint például időben beérni az első órára.

Leültem a tábla felőli második padsorba Ila mellé, aki, a már megszokott csajos stílusában, piros alapon fehér szívecskés nyári ruhát viselt. Barátnőm mosolyogva köszöntött, amit viszonztam.

Az első óra egész hamar eltelt, bár nálunk minden osztályfőnöki óra gyorsan elszalad, mert sosincs olyan sürgető dolog, amiről beszélni kellene. Még tizenkettedik év elején sem. Ofő tizenöt perc alatt le tudta azt, ami más osztályokban négy órán keresztül volt téma.

A szünetben körülnéztem a teremben, mivel a késésem miatt eddig nem volt rá időm. Az osztálytermünk egyébként hatalmas belvilággal rendelkezett, falai és a plafonja is citromsárgára voltak festve. Az ablaktól a szemközti falig öt padsor állt, így mind a harmincan otthonosan elfértünk benne. A velünk szemben lévő falon egy digitális és egy hagyományos tábla függött.

Ahogy a falon lévő díszítések hagyta ragasztó nyomokat figyeltem, amiket valószínűleg nemrég szedhetek onnan le, hogy helyükre kerüljenek majd az újak, Zorka lépett oda hozzánk. Egy kék, Puma feliratú pólót és a szokásos horgásznadrágját viselte.

Két barátnőm egyébként teljesen ellentéte volt egymásnak, mind külső mind belső tulajdonságaikat

illetően. Varga Ilona magas, hosszú fekete hajú lány volt, aki mindig igényesen kisminkelte az arcát. Nyáron ruhákban, télen leginkább farmerban és rövidített felsőkben járt. Természetét tekintve csendes, de nagyon okos volt, nem kellett sokat tanulnia ahhoz, hogy ötösöket írjon. Kis dolgok is nagy boldogságot tudtak neki okozni, ilyenkor gyermeki örömhöz volt hasonlatos az ő rajongása. Legtöbbször optimistán állt a dolgokhoz, de ettől függetlenül, ha arra volt szükség, reálisan gondolkodott.

Szomolya Zorka alacsony, rövid, szőke hajú lány volt, aki mindig copfba fogta fel a haját, és aki szerintünk fiúnak készült. Télen farmerban, melegítőfelsőkben és ingekben járt. Öltözködése mellett, hobbija is rácsáfolt erre: amatőr ökölvívó volt. Kedves lány, de nagyon maximalista, ezért az iskolában mindig ideges és feszült volt, bármi történt. Többször próbáltuk már Ilával lenyugtatni, de szavaink süket fülekre találtak. Emellett sok dologban nem értett velünk egyet, amiknek rendszeresen hangot is adott ironikus megjegyzéseivel.

Különbségeink ellenére jó kis hármas csapatot alkottunk és mindig ott voltunk egymásnak.

– Ti már átvettétek a szekrénykulcsotokat? – érdeklődött Zorka.

– Én még nem. Eljöttök velem érte? – kértem.

– Persze.

Néhány perccel később már a kulccsal a kezemben tartottam célirányosan a szekrénysor felé.

A lányokkal rögtön elkezdtük kivesézni, kivel mi történt a nyáron, mivel sajnos nem adódott sok alkalmunk találkozni.

A beszélgetés közepette észrevettem, hogy a folyosón szembejön Ó. Szőke, rövidre nyírt, egyenes szálú

haja nem változott a tanév vége óta. Fehér pólót viselt és sötétkék rövidnadrágot. Az arca ugyanolyan volt, mint mindig: soha nem tudtam leolvasni róla érzelmeket. Pedig biztosan voltak neki, csak felém soha nem mutatta ki. Szabó Richárd. Nekem csak Ricsi.

– Szia! – köszönt.

Gondolataim közepette elfelejtettem, hogy köszönni is kéne neki.

– Szia!

Aztán tovább is ment. Nem tudtam, hogy mit is vártam tőle. Hogy majd egyszer odajön, és elkezd velem beszélgetni? Na, azt leshettem. Álmodik a nyomor...

A diákok számára fenntartott szekrénysor a sulit és a tornatermet összekötő folyosón helyezkedett el, ahol így soha nem lehetett elférni, főleg amióta mindenkinek kötelezővé vált a szekrények és értékmegőrzők használata a telefonok miatt. Előbbiek közül az enyém a 318-as számú volt, ami a folyosó végén állt. Miután kipróbáltam a kulcsot és beraktam a dolgaimat, visszamentem a lányokhoz.

– Szerintetek fog még ma valamiről beszélni Rácz, vagy csak egész délelőtt ülünk majd, és nézünk ki a fejünkből? – türelmetlenkedett Ilona.

– Szerintem nem, csak a tankönyveket vesszük át. A fontosabb dolgokat majd biztosan szülői értekezleten fogja elmondani – válaszolta Zorka.

– Ha egyáltalán tart majd – kontráztam.

Hát igen, osztályfőnökünk, Rácz Csaba soha nem foglalkozott igazán azokkal a dolgokkal, amikkel egy osztályfőnöknek kellett volna. Kivételt képeztek például a szakjával kapcsolatos szabadidős tevékenységek, esetleg a sportnap (tesitanár lévén) vagy az osztálykirándulások, amik a szórakozásról szóltak. Ezért

szerettük mi igazán, mert sosem volt nagyon szigorú, főleg velünk, lányokkal nem, a fiúk pedig haverként tekintettek rá, attól függetlenül, hogy nagyjából negyven év korkülönbség volt közöttük.

Csak néha elég bosszantó volt, hogy nem tudtunk meg pontosan és időben fontos dolgokat, mert senki nem mondta el. Ilyenkor csak abban reménykedhettünk, hogy szülői értekezleten egy túlbuzgó anyuka felteszi majd az ezzel kapcsolatos kérdéseket.

Visszaérve a terembe Amanda, az osztályunk DÖK-ös képviselője mondta el a hónapban várható eseményeket.

– Ezen a héten, csütörtökön osztályfotózások lesznek, kérek mindenkit, hogy teljes egyenruhában jelenjen meg, ne úgy, mint tavaly – itt a fiúk felé nézett. – Három hét múlva kampány a 11. évfolyamnak. Szeptember 26-án, a rákövetkező estén pedig a Végzősök Bálja, ahol azok a tizenkettedikesek keringőznek majd, akik szeretnének. Kérek titeket, hogy ezt a szándékot most vasárnapig jelezzétek nekem, ha úgy van, már párral együtt. Akiknek nincsen, azoknak kerítünk az első próbán.

Amanda beszéde után átvettük a tankönyveket és ofő hazaengedett minket, mivel már semmi értelmét nem látta annak, hogy maradjunk. A lányokkal úgy döntöttünk, hogy kihasználjuk ezt a felszabadult időt, így beültünk egy közeli cukrászdába. Frida, Bia és Kriszti is velünk jöttek, akik hozzátartoztak baráti körünkhöz. Mivel még nagyon meleg volt az időjárás, mindenki fagyit kért. Én a két kedvenc ízemet választottam, vaníliát és mentát. Egy nagy, kör alakú asztalhoz ültünk le, így mindenki kényelmesen rálátott a másikra. Arról beszélgettünk, hogy kinek milyen volt a nyara, és hogy mit várunk ettől a tanévtől. Később

aztán kilyukadtunk Amanda beszédénél is.

– Én nem akarok táncolni, de a szüleim köteleznek rá. Mindenáron azt akarják, hogy ott forogjak egy hatalmas ruhában, amiben orra fogok bukni! A McLaren-es melegítő szettem sokkal kényelmesebb, mint az esküvői ruha. És abban nem is esnék el! – nyavalygott Kriszti.

Igaz, ami igaz, Krisztinek tényleg mindene McLaren-es volt. A ruházatától egészen az esernyőjéig.

– Így jár az, aki egykegyerek – oltotta be Bia.

Hát igen, Bia és Kriszti barátsága mindig is furcsa volt számunkra. Folyamatosan beszólogattak egymásnak, semmiben sem értettek egyet és még a családi háttérük is teljesen különbözött. Kriszti egykeként nőtt fel, míg Biának egy ikertesóval kellett mindenben osztoznia.

– Én szerintem nem fogok, annyira nem áll közel hozzám ez a nagy figyelemfelkeltés – fejtette ki nézőpontját Frida.

– Én sem akarok – csatlakozott Zorka.

– Miért nem? Laci biztosan nagyon szívesen táncolna veled! – kezdte a kötözködést Kriszti.

– Jajj, hagyjatok már! – nyafogott Zorka. Egyik osztálytársunk, Laci, már több mint egy éve minden este felhívta telefonon valami ürüggyel, hogy beszélgesse nek, emellett jeles alkalmakra ajándékot is hozott neki.

– És te Gerda? Fogsz táncolni? – kérdezte Frida.

– Szeretnék, de úgy sem lesz kivel. Mire odajutnék, már minden jól táncoló fiú foglalt lesz az osztályban, úgy meg nem akarok fellépni, hogy azt sem tudom, kivel táncolok.

– Miért nem kérded meg Ricsit? – tette fel a kérdést hirtelen Ilona.

Csak néztem rá, és nem jött ki hang a torkomon. Ricsiről még sosem beszéltem „úgy” a lányoknak, nem értettem, honnan veszi ezt.

– Én... őt... megkérdezni... biztos, hogy nem! – ráztam meg a fejem.

– De miért? Hisz olyan egyszerű lenne.

Na persze – gondoltam magamban – *neked könnyű*. Ilona egy tök jó fej bátytal büszkélkedhetett, aki – mivel külsőst is lehetett hozni a bálra – megígérte neki, hogy a keringőnél is táncol majd vele, ezért neki nem kell senki után kajtatnia.

– Ha jól táncol és normális, akkor én a helyedben még most lecsapnék rá, nehogy valami fura alakkal tegyenek össze – jegyezte meg Kriszti egy fintor közepe.

Utóbbi mondat hatására fellángolt bennem a remény, azonban hamar ki is hunyt, amikor jobban belegondoltam. Nem válaszoltam semmit, inkább ejtettem a témát. Nem sokkal később mindenki megette a fagyiját, így elindultunk a város sétálóutcájára, amit mindenki egyszerűen csak „sétáló”-nak hívott. Kriszti, Bia és Frida leszakadtak tőlünk, mert ők még betértek az útba eső könyvesboltba. (Én is mentem volna, de akkor soha nem érek haza). A Villanyrendőrhöz érve felszálltunk a villamosra. Zorka egy megállóval később elköszönt tőlünk, mert el akarta érni a korábbi buszát, Ilona viszont lekísért a Tiszaiig, mert neki csak egy óra múlva jött a következő. Amikor a vonat befutott a kilencedik vágányra, még annyit javasolt:

– Szerintem érdemes lenne megkérdezned őt. Nem gondolnám, hogy visszautasítana. És talán végre már kiderülne, mi is van köztetek.

Eltűnődtem, mert ha a legjobb barátnőm is így gondolja, akkor lehet, hogy tenni kellene egy próbát.

Ezekkel a gondolatokkal eltelve hallgattam a vonat csikorgó kerekeinek hangját, amely ugyan húsz perc késéssel, de elindult velem haza.

* * *

De ki is az a Szabó Ricsi?

Ricsi az évfolyamtársam, aki a sulis 12/A osztályába jár. Igazából a bátyját hamarabb ismertem, mint őt magát, de már az első naptól kezdve tudtam, ki ő. Első éven még nem igazán foglalkoztam vele, sokkal inkább az kötött le, hogy beilleszkedjek az osztályközösségbe.

Azonban a második éven úgy esett, hogy amikor hazafelé mentem, ő is ott volt a peronon. Rám köszönt, amin egy kicsit meglepődtem, de természetesen visszaköszöntem. Ez így ment egy éven keresztül. Talaly egyszer beszéltem vele, amikor segítséget kértem tőle, mert maradjunk annyiban, hogy nem vagyok zseni matekból, ő viszont az. Akkor is inkább csak az anyagról volt szó, de hozzátette, bármikor keressem, ha segítségre lenne szükségem.

Azóta sem beszélünk igazán. Viszont egyre jobban kezdett érdekelni. Ő maga és az is, hogy miért nem megyünk tovább a köszönésnél. *Miért nem beszélgetünk? Talán nem akar megismerni? De akkor meg miért köszön? Lehet, csak azért, hogy ne legyen bunkó? Én is kezdeményezhetnék, de nem akarok tovakodó lenni, és ezzel kapcsolatban amúgy sincsenek jó emlékeim.* Ehhez hasonló gondolatok kavargtak a fejemben.

Zorka és Ilona is tudták jól, kicsoda Ricsi, de soha nem beszéltem velük igazán róla. Ezért lepődtem meg, hogy Ilona felvetette a bális ötletet.

Tényleg próbáljam meg? Nem is tudom – tételődtem magamban. Mindegy, még volt pár napom vasárnapig, addig eldönthettem.

2. FEJEZET

Másnapról beindult a tanulás, minden tanár megbolondult, hogy máris le vagyunk maradva az anyaggal. A héten mindenki szájából elhangzott a híres „Az éven le is kéne valahogy érettségizni!” mondat. Ennek ellenére ebben a pár napban még nem vittem túlzásba a tanulást. A gondolataimat teljes mértékben lekötötte a Végzősök Bálja és a keringő.

Hétfő délután, miután hazaértem, csak feküdtem az ágyamon, és gondolkodtam. *Persze, hogy szeretnék Ricsivel táncolni. De mi van, ha ő nem is akar keringőzni, ha beégetem magam? Egyáltalán, hogy menjek oda hozzá? Soha nem is beszélünk suliban. És mi van, ha akar táncolni, de nem velem, hanem valamelyik lány osztálytársával? Vagy az is lehet, hogy már van párja.*

Ezek és ehhez hasonló gondolatok cikáztak a fejemben. Végül arra jutottam, hogy megvárom a pénteket, és ha találkozunk a vonagnál, akkor megkérdezem.

Csütörtök este éppen a füzetemet címkéztem fel, amikor megcsörrent a telefonom.

– Ezt nem fogod elhinni!

– Neked is szia, Ilona! – lepődtem meg barátnőm beszélgetést indító mondatán.

– Tibi mégsem fog tudni velem táncolni!

– Tényleg? De miért nem?

– Aznapra meghívta őt egy esküvőre valamelyik barátja, és csak most derült ki, hogy ugyanazon a na-

pon lesz, mint a keringő.

– Hát, ezt sajnálom. De így legalább te is belevetted magadat a keresésbe – mosolyogtam kárörvendően.

– Ahj, de én nem akarok mással táncolni! – hisztizett.

– Pedig úgy látszik, hogy muszáj lesz.

– Na de ha már benne vagyunk ebben a témában, te hogy állsz a választottaddal? – ennek hallatára eltűnt a mosoly az arcomról.

– Holnap megpróbálok veled beszélni, ha összefutunk a vonathoz.

– És ha nem?

– Akkor nem táncolok, ennyi.

– Oké, te tudod. De én azért a helyedben még végiggondolnám.

– Mennem kell – ráztam le barátnőmet, mivel nem akartam már ki tudja hányadszor átrágni magam ezen a témán – Holnap találkozunk!

– Rendben. Addig én önsajnálathoz temetkezem – kezdte drámai hangon barátnőm és teljesen el tudtam képzelni, ahogy művészién a homlokához kap.

– Sok sikert hozzá! Lehet, hogy én is csatlakozom holnap hozzád – nevettem.

– Örömmel várlak!

Eljött a péntek. Az utolsó óra után siettem a szekrényhez, aztán indultam is a vonathoz. Amikor felértem a peronra, megláttam. Ott állt a legvégén, fekete bőröndjével, telefont a kezében. Hirtelen inamba szállt a bátorságom. *Biztos, hogy ezt kellene tennem?* Azonban ahogy az elmúlt napokban már annyiszor, most is megkérdeztem magamtól, mit szeretnék igazán. A válaszom pedig megerősített az elhatározásomban, és elindultam felé.

– Helló! – szólítottam meg.

– Szia! – köszönt ő is, aztán visszafordította a tekintetét a képernyőre.

Gondolkodtam, mit mondhatnék. Ránéztem az órámra, és láttam, hogy a vonatnak már bent kellene állnia.

– Késik? – kérdeztem tőle.

– Igen, elvileg öt percet.

– Csak? Csodálkozok, hogy ezt egyáltalán kiírják.

– Még ne vegyél rá mérget – nevetett.

Nevet. Ez már jó jel.

– Hogy megy a matek? – kérdezte Ricsi hosszú hallgatás után.

– Hát, amit elkezdtünk most átvenni, abból arra jutottam, hogy az érettségim rajtam már csak valami csoda segíthet.

– Ha kell segítség, akkor szólj – ajánlotta fel.

– Rendben. Kösz!

Ekkor megszólalt a hangosbemondó, és közölte a vonatunk érkezését. Mikor a szerelvény már bent állt, és sikerült helyet is találnunk, eldöntöttem, hogy minél hamarabb előhozakodok a témával. Azonban ahogy leültem Ricsivel szemben, megkukultam.

Így telt el kábé húsz perc. Nem halogathattam tovább a kérdést, mert vasárnapig le kellett adnom a jelentkezésemet Amandánál.

– Nem tudom, hogy nálatok szóba jött-e, de nekünk mondták, hogy a héten kell leadni a Végzősök Báljára a jelentkezést.

– Ja, igen! Nálunk is beszéltek valami ilyesmiről.

– Szerinted sokan fognak táncolni?

– Ha a lányokon múlik, akkor biztos – vontam meg a vállát.

Ezen a mondaton kicsit megsértődtem. Előjött be-

lőlem a feminista énem.

– Nem mindig a lányokon múlik. Sokan csak azért fognak fellépni, mert otthon a szülők rákötelezik őket. Egyébként is előfordulhat, hogy egy fiú egyszerűen csak szeret táncolni és azért jelentkezik, amiben szerintem semmi szégyellni való nincs. Vagy az is lehet, hogy azért akar táncolni, mert tetszik neki egy lány, akinek ezzel akarja kimutatni, hogy mit is érez iránta.

A kirohanásomra felhúzta az egyik szemöldökét, majd visszafordult az ablakhoz. Éreztem, hogy ez nem lehetett túl jó kezdés, de az időm fogytán volt. Már az utolsó előtti megállót is elhagytuk, így hosszú hallgatás után belecsaptam a közepébe.

– Én is szeretnék táncolni. És tudom, hogy váratlanul fog érni ez a kérdés, de esetleg táncolnál velem a Végzősök Bálján?

Láttam, hogy felém fordítja a fejét. Nem bírtam állni a tekintetét, ezért az ölembe ejtett kezeimet kezdetem bámulni. Azonnal megbántam, hogy feltettem a kérdést és eszembe jutott, hogy bejelentem, csak vicc volt az egész, amikor...

– Szívesen táncolok veled, Gerda!

Felkaptam a fejemet. Ricsi apró mosollyal a szája sarkában nézett rám.

– Amúgy is ezzel rágják otthon a fületem elég régóta, így most már leszállhatnak rólam.

Kivételesen láttam valamit az arcán. Sőt nem is az arcán. Valami érzelmet a tekintetében.

– Köszönöm! – néztem rá hálásan.

– Nincs mit. De Gerda! Nem szeretnél leszállni? – hívta fel a figyelmemet arra, hogy már bent állunk az állomáson.

– Jesszusom, tényleg! – kaptam fel a táskámat és az ajtó felé szaladtam.

– Szia! Jó hétvégét! – kiáltottam még vissza.

– Kösz! Neked is!

Még pont időben szálltam le a vonatról. Épp hogy lent voltam mindkét lábammal a peronon, amikor megfújta sípját a kalauz. A távolodó vonatot figyeltem, ami hangosan zakatolva ment tovább a végállomás felé, rajta a – most már hivatalosan is kijelenthetem – keringőpárommal együtt.

3. FEJEZET

A következő héten meg is kezdődtek a táncpróbák. Minden reggel fél hétre kellett bent lenni a suliban, hogy a tánctanár az első óra kezdetéig intenzíven tudjon velünk foglalkozni. Ez nekem felkelés szempontjából nem volt a legjobb, de tudtam, hogy milyen célért teszem, szóval úgy voltam vele, hogy ezt a három hetet valahogy kibírom.

A tánctanár – akit Miskolc egyik táncstúdiójából kerítettek – Fekete Amadeusz néven mutatkozott be, aki alacsony, kopasz, tipikus táncos alkattal rendelkező, eléggé ellenszenves ember volt. Amikor megszólalt, a fiúk sírva röhögtek, mivel a hangja... hát, hogy is mondjam, nem volt éppen férfias. Az ellenszenves személyiségével szemben tanúsított viselkedésünk miatt pedig már az elején elvesztettük a bizalmát, és a táncórák alkalmával egyre mogorvább lett.

Az első alkalmat azzal kezdte, hogy párba állította azokat, akik egyedül voltak. Az említettek csoportjába tartozott Ilona és Zorka is. A tanár elsősorban osztály szerint próbálta beosztani a párokat. Én a padon ültem Ricsi mellett, akivel ezen a reggelen még semmit sem sikerült kommunikálnom, mivel mellettem aludt, a bordásfalnak döntve a fejét.

– Most nyújtsák fel azok a kezüket, akik a 12/C-be járnak – kiabálta túl a hangzavart a tánctanár.

Mindkét barátnőm így tett, de látszott az arcukon, hogy nem akarják hallani a számukra végzetes ítéletet.

– Te, Tündérvirág – mutatott Ilonára –, állj oda,

kérlek amellé a fiatalember mellé. Körülbelül egyforma magasok vagytok, és nem gondolnám, hogy gondot fog okozni a férfiúnak, ha meg kell emelnie téged.

Követtem Ila tekintetét, akivel ugyanazon a fiún állt meg a tekintetünk... Botin. Papp Botond magas, izmos, rövid, sötétbarna hajú, fekete szemű, mosolygós srác volt, emellett pedig osztályunk bohóca. Mindig eszébe jutott valami katasztrofálisan nagy hülyeség, amiért többnyire kapott is valami szép kis bejegyzést a tanároktól a naplóba, vagy az igazgatói irodában kötött ki. Ettől függetlenül kedves srác volt, akivel bárki szívesen táncolt volna... de nem Ilona.

Barátnóm csütörtök óta olyan lelki állapotban volt, ha szóba került a keringő, hogy csak a nézésével ölni tudott volna. Így, amikor Boti odalépett hozzá, nem kapott túl meleg fogadtatást.

– Csó, Ila! Mizu?

– Nekem te csak ne csózzél itt! – kiabálta le a fejét barátnóm.

Szegény srác nézett egyet, de úgy láttam elég hamar elengedte a dolgot.

Zorkát az egyik D-s fiúval állították végül össze. Nagy Gábornak hívták, ő az évfolyamunk matek és fizika zsenije. Emellett sok lány odavolt érte. Tény, nem volt egy csúnya fiú a világosbarna, vállig érő hajával és zöld szemével, az izmos karjai alapján pedig a fekete póló egy tökéletesre kidolgozott kockahasat rejtett. Azonban, ha valaki szóba is állt vele, nem igazán sikerült eljutnia még az ismerkedés szintjéig sem, és valószínűleg ki is ábrándult belőle egy életre az alaptermészete miatt. Ezeket mind csak hallottam róla, személyesen nem ismertem, így lehet, hogy nem is voltak igazak a fentebb elmondott dolgok, de az biztos állíthatom, hogy látásra sem volt egy kedves sze-

mélyiség, ha jobban megnézte magának az ember. Úgy rémlik, még mosolyogni sem láttam.

– Nos, kedveskéim! Most, hogy már mindenkinek megvan a párja, kezdjük a próbát. A táncban egyetlen nagyon fontos lépés van, amit ha elrontunk nem lesz sem szép, sem pedig kellemes. Ez pedig az emelés!

– Na, ácsi! Itt eddig csak táncról volt szó, én nem adtam semmilyen emeléshez a beleegyezésemet – szólt meg mellettem Ricsi, aki erre a mondatra már felkapta a fejét. Ezek szerint mégsem aludt.

Meg tudtam érteni a nézőpontját. Ricsi alkata egyáltalán nem hasonlított Arnold Schwarzeneggeréhez. Nem azt mondom, hogy nem volt edzett, viszont magasságra alig volt több mint én, talán egy fél fejjel, ezért jogosnak találtam, hogy nem meri megemelni még az én pár kilómat sem.

– Kérek mindenkit, hogy álljon a tornaterem ajtó felőli falához, és kezdjük a gyakorlást! – utasított minket a tánctanár. – Ha mindenki odaért, elmondánám, hogy mi lesz a feladat.

Elindultunk a helyiségnek arra a részére, amit az előbb említett.

– Nem túl bonyolult. Kétfajta emelés lesz a tánc során. Valamelyik páros ezt, valamelyik azt fogja csinálni. Ez majd a koreográfiától függ. Az első emelésben a fiú simán csak ölbé kapja a lányt, aki a nyaka köré fonja a karját, és egy kisebb kört tesz vele. A másodikban a fiú úgy emeli meg a lányt, hogy annak a térde alatt kulcsolja össze a két kezét és onnan emeli meg. Értik? Mintha egyensúlyozni kéne vele.

Itt több ember elfehéredett. A fiúk azért, hogy hogyan fogják ezt megvalósítani, a lányok pedig, hogy hogyan fogják őket leejteni.

– Na, ne legyenek ennyire megijedve. Gyerünk,

gyakorlás! – tapsolt kettőt Amadeusz.

Ja, hogy ennyi volt a nagy magyarázat! Értem...

Odafordulva Ricsihez konstatáltam, hogy annyira nem veszi magára a dolgot. Vagy csak úgy tett.

– Melyikkel kezdjük? – kérdeztem.

– Nekem mindegy – kaptam a frappáns választ. – Te megjegyezted egyáltalán, amit mondott?

A fejemet ráztam.

– Szerintem az első egyszerűbb. Próbáljuk meg azt – próbáltam túllépni a kezdeti nehézségeken.

Miután összeraktuk, mit is kellene csinálni, első kísérletre nem is sikerült annyira rosszul. Ricsi minden tőle telhetőt megtett annak ellenére, hogy látszott rajta, semmi kedve sincs itt lenni. Én meg közben tök kellemetlenül éreztem magam.

– A második is fog menni? Ha nem szeretnéd, akkor nem kell. Megmondjuk a tanárnak, hogy mi azt nem erőltetnénk... de csak ha nem akarod – mondtam.

Ricsi a szokásos, kifürkészhetetlen tekintetével nézett rám.

– Megoldom – válaszolta tömören.

Egy rövid diskurzus után – amiben megbeszéltük az alkalmazni kívánt technikát – Ricsi fél percen belül a magasba emelt. A meglepettségtől nem vettem észre, hogy Ilona irgalmatlanul hadonászik a kezeivel felém. Nem értettem, mi a baja. Nagyon boldog voltam, hogy sikerült megcsinálnunk ezt a mozdulatsort, hiszen tényleg olyan szépen fog kinézni, ahogy a tánc-tanár mondta. A tekintetem Ilonáról Amadeuszra esett, aki először helyeslően bólogatva nézett ránk, ám egyik pillanatról a másikra elkerekedett a szeme. *Mi a bajuk ezeknek?* – tűnődtem. Még a gondolatmenet végére sem értem, amikor éreztem, hogy hátrafelé

dőlök... vagyis pontosabban esek. Egy tized másodpercen belül a földre kerültem, és alaposan beütöttem a fejemet. Mindenki odasereglett körém.

– Uram, Teremtőm! Valaki kísérje le ezt a lányt a védőnőhöz! – jajgatott Amadeusz.

Ilona és Zorka segítettek felállni, miközben velem forgott a világ. Kiérve a körénk gyűlt tömegből, két oldalamon a barátnőimmal elindultunk a betegszobába. Ricsi utánunk jött.

* * *

– Hál’ Istennek nincsen agyrázkódásod. Semmi jelet nem mutatja a vizsgálat. Viszont én azt mondanám, hogy menj haza, és pihengess, mert mégsem egy horzsolásról van szó! Ha esetleg rosszabbodna az állapotod és valami tünet jelentkezne, akkor menjetek el a háziorvoshoz – tájékoztatott a védőnő, mikor végzett a kivizsgálással.

A helyiségben elhelyezett betegágyon ültem, miközben két barátnőm mellettem várakozott.

– Rendben. Köszönöm szépen!

– Haza tudsz most menni? – tudakolta még.

– Igen. Úgy egy óra múlva jön egy vonat.

– Vonat? Szóval a Tiszaira kell lemenned?

– Igen.

– Srácok, valaki el tudná kísérni? – fordult a többiek felé. – Nem szeretném, ha egyedül lennél addig, amíg rajta nem vagy a vonaton.

– Én elkísérem – szólalt meg váratlanul hátát a falnak döntő Ricsi, aki az esésem óta egy kukkot nem szólt. Szinte el is felejtettük, hogy ott van.

Ránéztem Zorkára és Ilonára. Láttam rajtuk, hogy nem szívesen engednek el vele, de így volt a leglogiku-

sabb. Nekik csak nyűg lett volna kétszer utazni, Ricsi pedig kolis, és a „teszek rá” stílusából kiindulva ki tudta volna magyarázni, hogy miért késett el az óráról.

– Köszönöm, Richárd! – szolt Kamilla néni.

A védőnői szobából kilépve felhívtam apát, hogy be tud-e jönni értem a vonathoz. Közben a lányok végig ott voltak mellettem, segítettek összepakolni a cuccimat. Amikor a bejárati ajtóhoz értünk, tőlem mindketten egy öleléssel, Ricsitől pedig egy kedvesnek egyáltalán nem mondható nézéssel köszöntek el.

Ricsi kinyitotta előttem az ajtót, majd a villamosmegálló felé indultunk. A villamoson alig lézengtek emberek, így nem kellett a tömeggel szenvednünk. Most valahogy nem is lett volna hozzá igazán erőm.

Egész úton egy szót sem szoltunk egymáshoz. Ez nagyon idegesített. Amikor a pályaudvarnál leszálltunk, a főépület felé mentünk, hogy megnézzük késik-e a vonat. A peronra érve még volt tizenöt percünk a szerelvény beállításáig. Gondolkodtam, mit is mondhatnék neki, de semmi jó nem jutott az eszembe.

– Bocsánat, hogy leejtettelek! – szolalt meg váratlanul.

Meglepetten fordultam felé.

– Semmi baj! Bárkivel előfordulhat. És amúgy sem lett semmi bajom... – nyugtatgattam.

– Pedig lehetett volna – vágott közbe. – Ezek után nem csodálkozok, ha mégsem akarsz velem táncolni.

– Ricsi! Ne mondj már ilyet! Igen, lehetett volna valami bajom, de nincsen! És ha lett is volna, én nem haragudnék. A tánctanár nem csinálta jól, neki kellett volna megmutatni, hogyan is kell a mozdulatsort helyesen és biztonságosan elvégezni. És én ezek után is veled szeretnék táncolni, bármit is gondolsz.

A mondandóm végeztével a szemébe nézve próbáltam kitalálni, mit is gondol, de nem kellett sokáig találgatnom.

– Te aztán mindig nagyon őszinte vagy – válaszolta, egy apró mosollyal a szája sarkában.

– Én csak elmondtam, amit gondolok. És nem szeretném, ha ettől az egésztől rosszul éreznéd magad!

Hosszasan szemlélte az arcom, majd így szólt:

– Te túl kedves vagy.

– Tudom, és ez rengeteg fájdalmat okoz nekem – válaszoltam őszintén.

– Miért? Az tök jó, ha valaki kedves.

– Igen, de sose annak, aki az. Persze vannak kivételek, de a legtöbb ember ezt nem erényként könyveli el. Manapság nincs olyan, hogy valaki csak egyszerűen kedves. Mindig megbűjlik mögötte valami ok. Ezért az emberek furcsállják, ha valaki alapjában véve kedves. Főleg, ha ehhez társul egy naiv személyiség is. Ezt aztán vagy kihasználják és jót szórakoznak rajta, vagy láthatatlanként kezelnek, és nem méltatnak semmire sem. Végeredményben mindannyian eltipornak, mert azt gondolják, hogy nem érek annyit, mint ők. Csak egy buta, tudatlan kislány vagyok az ő szemükben. És ha ez még nem lenne elég, látják, hogy más vagyok, nem olyan, mint a mai emberek. Nekem van hitem, máshogy gondolkodok, más érdekel, nem követem az aktuális trendeket, nem úgy öltözködöm, ahogy egy tizennyolc éves lánytól elvárják, nem úgy élek, ahogy ők jónak látják... Számukra furcsa vagyok. De ez a furcsaság az, ami nekem erőt ad, ami sugárzik belőlem. Csak a mai világ romlott emberének ez ijesztő. Félnék tőlem, mert más vagyok. Jobban más vagyok, mint ők. Ezért nyomnak el. Hogy ne legyen, amitől féljenek.

Az őszinte szavak csak úgy dőltek belőlem és a kis monológom végén vettem csak észre, hogy mit is mondtam. De ez volt az igazság. Ezek a mondatok nem két napja érlelődtek bennem, hanem tizennyolc éve.

Felnéztem Ricsire. *Vajon mit gondol most?* Hallgatásunk egészen a vonat érkezéséig kitartott. Miközben várakoztunk a leszállókra, Ricsi csak ennyit jegyzett meg:

– Nekem bejön a furcsaságod.

Ez megmelengette a szívemet. Elkészöntem tőle, majd felszálltam a vonatra, ami néhány percen belül el is indult. Az ablakból kinézve integettem neki, ő pedig egyre jobban távolodott tőlem. Közben mégis úgy éreztem, hogy a szavakba öntött gondolataink egyre közelebb értek egymáshoz.

4. FEJÉZET

Másnap reggel a villamosról leszállva valaki megkocogtatta a vállamat. Megfordultam, és Kincsővel találtam szembe magam, aki az év-folyamunk B osztályába járt. Hosszú, hullámos szőke haját szinte mindig kiengedve hordta. A reggeli meleg miatt egy lenge világoszöld ruhát viselt, amit rózsaszín virágok díszítettek. Kincsővel ugyanabba a német csoportba jártunk. Nagyon megkedveltem ez alatt a négy év alatt, jó barátnők lettünk, így mosolyogva köszöntem neki.

– Szia, Kincső!

– Jó reggelt, Gerda! Örülök, hogy találkoztunk. Szerettem volna beszélni veled arról, hogy vagy. Úgy megijedtem tegnap, amikor láttam, hogy leestél! Reméltem, hogy nem lett semmi bajod.

– Nem, dehogy. Jól vagyok, minden rendben van.

– Ennek örülök! A párod sem hibás, ez a tanár eddig nagyon fura, alig mutat meg valamit. Viktornak is csak akkor sikerült megcsinálni az emelést, amikor odahívtuk, hogy segítsen.

Viktor Kincső barátja volt. Még tizedikben jöttek össze. Nagyon aranyos párocska voltak, akik sosem mutatták ki látványosan a szerelmüket. Mindig csak csendben fogták egymás kezét a folyosón, úgy mentek együtt órára.

– Igen, ez igaz. Én is ezt magyaráztam Ricsinek. Szegényt nagyon bántotta a dolog.

– Megértem, de akkor sem az ő hibája volt.

Kincsőt már az elejétől fogva úgy ismertem meg,

hogy mindenkiben a jót kereste. Nagyon optimista és segítőkész lány volt, aki sosem beszélt túl sokat, de ha a saját vagy éppen másnak az igazát kellett megvédenie, mindig kiállt érte.

– Mit is mondtál, hogy hívják? – kérdezte elgondolkodva.

– Ricsi. Szabó Richárd.

– Ő nem az A-ba jár?

– De. Miért?

– Csak azon gondolkodtam, hogyan kerültetek ti össze. De nem is lényeges, nem kell nekem erről tudnom. Viszont az már most is látszik, hogy nagyon aranyos párt alkottok.

Mosolyogva hallgattam Kincsőt. Ezért kedveltem őt annyira. Mert sosem ítélkezett senkiről. De ha látta, hogy baj van, akkor mindig elsőként sietett az ember segítségére.

Közben a sulis előtti zebrahoz értünk, ahol már több évfolyamtársunk is várakozott a zöld lámpára.

– Van kedved eljönni velem a büfébe? Otthon hagytam a kulacsomat. Még van kábé tíz percünk odaérni a próbára – kértem.

– Persze, menjünk – válaszolta Kincső, aki bármi áron lejött volna velem a büfébe, csak hogy ne sértsen meg. Pedig én már a kérdéskor észrevettem, hogy Viktor a túloldalon várja őt.

– Nem muszáj, nyugodtan menj Viktorhoz. Ki tudja, mióta szobrozik ott – böktém fejemmel a fiú irányába.

– Biztos? – tétovázott.

– Igen, biztosan – mosolyogtam. – Na gyerünk, menj! – nyüstöltem, ahogy átváltott a lámpa.

A túloldalra átérve odaköszöntem Viktornak, aki visszaintett, majd a karjaiba kapta Kincsőt és a reg-